

Arrest

nr. 307 964 van 7 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 2 september 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 26 oktober 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 24 november 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 21 november 2023.

1.3. Op 14 december 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 december 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T. (...) V. (...) W. (...) D. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 9 september 1992. U bent geboren in de gemeente Aguachica, behorend tot het Colombiaanse departement Cesar. In Colombia woonde u op verschillende plaatsen omwille van het werk dat uw vader deed als politieagent. De laatste vijftien jaar woonde u slechts op één adres in Valledupar, de hoofdstad van het departement Cesar. In Colombia werkte u als vrachtwagenchauffeur voor Alpina, een bedrijf die zuivelproducten produceerde. U heeft een relatie met B. (...) R. (...) A. (...) M. (...) (OV: (...)/ CG: (...)). Adriana kwam een viertal maanden geleden naar België. In Colombia heeft u twee dochters Naast uzelf en uw partner bevindt ook uw zus T. (...) V. (...) T. (...) D. (...) (OV: (...) / CG: (...)) zich sinds enkele maanden in België. Uw ouders wonen op heden nog in Valledupar.

In 2016 ontving uw familie een pamflet waarin uw zus D. (...) bedreigd werd met de dood. Vermoedelijk was dit pamflet afkomstig van een guerrillagroepering omdat uw vader vroeger werkte voor de nationale politie bij het anti-guerrilla departement. Na het vinden van dit pamflet besloten jullie bescherming te vragen bij het openbaar ministerie. De politie kwam toen één keer langs bij jullie om te kijken hoe het ging maar op dat moment zeiden ze dat ze jullie niet verder konden beschermen. Hierdoor besloten jullie te vertrekken naar Bucaramanga. Na anderhalve week in Bucaramanga keerde u met uw gezinsleden terug omdat u in Valledupar uw werk had. Enkele maanden na dit eerste pamflet ontving u ook telefonische bedreigingen door middel van berichtjes. Na het ontvangen van dergelijke berichten hielden jullie zich verborgen in huis en kwamen jullie zo weinig mogelijk buiten totdat de situatie terug gekalmeerd was. Op 31 december 2021 kwamen u en uw gezinsleden thuis en jullie vonden opnieuw een pamflet waarin verwezen wordt naar het leven van u en uw gezinsleden. Na dit pamflet besloten jullie om het land te ontvluchten maar daarvoor moesten jullie eerst een paspoort aanvragen en geld vergaren om vliegtuigtickets te kunnen kopen. U vertrok uiteindelijk als eerste van uw gezin uit Colombia. Na uw vertrek uit Colombia, in oktober 2022, werd nog een derde pamflet bezorgd aan uw familie.

U verliet Colombia op 29 juli 2022 en ging naar Italië waar u één maand verbleef. Op 2 september 2022 kwam u naar België en op 26 oktober 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat uw leven in gevaar zou zijn en dat u zich steeds zou moeten verstoppen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten voor: Uw origineel Colombiaans paspoort, uw originele identiteitskaart van Colombia, een fotokopie van een klacht die werd neergelegd bij het openbaar ministerie, fotokopieën van de drie pamfletten die jullie ontvingen, verschillende persartikels betreffende de situatie van gepensioneerde agenten in Colombia en een document van uw vader om aan te tonen dat hij gewerkt heeft voor de nationale politie in Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest gedood te worden in Colombia omdat uw vader een gepensioneerd politieagent is en jullie hierom bedreigingen ontvingen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo mag het vooreerst ten stelligste verbazen dat u liet optekenen dat u en uw familie voor 2016 geen problemen kenden in Colombia (CGVS, p. 9). Nochtans blijkt uit het door u voorgelegde document dat uw vader reeds gestopt is met zijn werk voor de nationale politie in april 2010 (CGVS, p. 8; Administratief dossier – Groene map, stuk 6) en dat uw familie reeds vijftien jaar, dus sinds 2008, op hetzelfde adres woont in Valledupar (CGVS, p. 5, 10). Dat uw vader pas zes jaar na zijn pensioen, in 2016, problemen kreeg is enigszins opvallend. Echter hetgeen nog minder steek houdt is de vaststelling dat degenen die uw familie viseren jullie eerst waarschuwden door middel van een pamflet (CGVS, p. 9). Indien uw familie werkelijk gevisieerd wordt omwille van uw vader zijn werk destijds dan kan er vanuit gegaan worden dat, indien het werkelijk een guerrillagroepering is die achter de bedreigingen zit, men op zijn minst zes jaar nodig gehad heeft om jullie te kunnen lokaliseren (CGVS, p. 9). Dat zij jullie dan weliswaar achter al die jaren eerst zouden waarschuwen zodat jullie voorzorgsmaatregelen konden treffen raakt kant noch wal (CGVS, p. 11-12). Mocht men uw vader willen schaden dan zou het logischer geweest zijn mocht men jullie geen waarschuwingen sturen. Indien men jullie waarschuwt, zoals hier het geval blijkt te zijn, dan kan verwacht worden dat er ook wel een eis gesteld zou worden of een manier zou worden aangeboden zodat jullie niet gedood hoefden worden. Echter blijkt niet uit de inhoud van de documenten, noch uit uw verklaringen, dat dit het geval is

(CGVS, p. 9; Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Het Commissariaat-generaal is dan ook van oordeel dat deze vaststelling alvast een eerste smet werpt op de geloofwaardigheid van uw relaas.

Los van het voorgaande werd ook vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om eenduidige verklaringen af te leggen gedurende uw asielprocedure. Zo liet u onder meer optekenen bij DVZ dat u een tijdje politiebescherming kreeg (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Merkwaardig genoeg verklaarde u op het CGVS dat de politie slechts één keer langskwamen om te kijken hoe het ging en daarna zeiden zij dat ze jullie niet verder konden beschermen (CGVS, p. 10). Dat u stelde dat de politiebescherming één à twee weken duurde bij DVZ mag dan ook de nodige verbazing wekken gelet op uw verklaring bij het CGVS (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5).

Dat u trouwens liet optekenen bij DVZ dat u telefonische bedreigingen ontving in 2019 is zeer opvallend (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). U had namelijk te verstaan gegeven dat u telefonische bedreigingen ontving enkele maanden na het eerste pamflet dat werd bezorgd in 2016 (CGVS, p. 10). Dat u het ene moment stelde dat de telefonische bedreigingen er pas kwamen in 2019 en op een ander moment dat dit enkele maanden na het verkrijgen van het eerste pamflet was wekt het vermoeden dat dit feit niet overeenstemt met de werkelijkheid. Dat u geen consistente verklaringen kan afleggen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Er kan immers verwacht worden dat iemand over dergelijke zaken eenduidige verklaringen aflegt indien deze overeenstemmen met de werkelijkheid, in casu quod non.

Verder stelt het CGVS zich ernstige vragen omtrent de geuite bedreigingen. Zo is het immers erg opmerkelijk dat men niet rechtstreeks uw vader bedreigde met de dood maar daarentegen uw zus en u bedreigde (CGVS, p. 9, 10). Nochtans kan verwacht worden dat ze uw vader rechtstreeks zouden bedreigen aangezien degene die achter jullie zitten een probleem hebben met de vroegere job van uw vader (CGVS, p. 9).

Voorts is het merkwaardig dat u samen met uw gezin vluchtte naar Bucaramanga omdat de politie jullie niet kon beschermen in Valledupar. Dat jullie toen weliswaar al besloten om reeds na anderhalve week terug te keren naar Valledupar omdat jullie daar werk hadden is weinig logisch (CGVS, p. 7, 10). Er kan immers verwacht worden dat als jullie met de dood bedreigd worden en effectief de stap zetten om te vluchten naar een andere stad binnen Colombia dat jullie daar langer zouden blijven dan anderhalve week. Ook deze vaststelling doet de wenkbrauwen fronsen aangaande uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde problemen.

Dat u bovendien, sinds de start van bedreigingen in 2016, altijd op hetzelfde adres gewoond hebt en dat jullie zich thuis verstopten na het ontvangen van bedreigingen is bijzonder onlogisch. Uit uw verklaring blijkt immers dat het pamflet achtergelaten werd in de garage van jullie huis (CGVS, p. 10). Dit wijst erop dat degene die jullie viseerden jullie perfect wisten te vinden waardoor jullie woning allesbehalve een veilige plek was voor jullie om zich te verbergen.

Daarenboven mag het ten stelligste verbazen dat u na 2016 gewoon verder bent kunnen gaan met uw leven zoals dit voorheen het geval was. Zo verstopten zich jullie aanvankelijk wel in het huis maar geleidelijk aan gingen jullie weer vaker naar buiten om te werken en leven (CGVS, p. 10). Nochtans dient opgemerkt te worden dat u en uw gezinsleden een erg makkelijk doelwit waren van zodra jullie buiten kwamen. Er was immers niks of niemand die op dergelijk moment zou kunnen voorkomen dat jullie belaagd zouden worden. De vaststelling dat u nog vijf jaar in Valledupar hebt kunnen leven en werken na het ontvangen van de eerste bedreigingen ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bijkomend dient aangestipt te worden dat het vrij onlogisch is dat u geen flauw benul heeft wie precies achter u en uw gezin aanzit (CGVS, p. 9). Nochtans hebben deze personen meermaals uw gezin bedreigd en dit over een periode van vijf jaar waardoor verwacht kan worden dat ze zich toch wel eens kenbaar gemaakt zouden hebben aan jullie, dit om hun boodschap kracht bij te zetten. Dat jullie tot op heden nog steeds niet weten wie achter de bedreigingen zit is dan ook merkwaardig en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Het is trouwens opvallend dat uw vader, W. (...) T. (...) M. (...), nooit verborg dat hij bij de nationale politie zat en daarnaast ook foto's van de voorkant van zijn woning deelde op zijn openbaar facebookprofiel (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Er kan nochtans verwacht worden dat als uw vader werkte voor de nationale politie en gedurende zijn tijd hierbij vijanden gemaakt heeft dat hij wat voorzichter zou omgaan met al hetgeen hij deelt op zijn facebook, in casu quod non.

Dat uw vader trouwens op heden nog steeds in Valledupar woont is frappant gelet op de door u geschetste situatie (CGVS, p. 5). Uw vader is immers degene die een gepensioneerd politieagent is en daardoor, althans volgens uw verklaringen, een doelwit is. Dat er tot op heden weliswaar nog niks ernstig gebeurd is met uw vader valt bijgevolg niet te rijmen met de door u geschetste situatie. Uw vader is immers al twaalf jaar met pensioen en werkt in het openbaar als taxichauffeur (CGVS, p. 7-8). U stelt wel dat 90% van uw vader vaste klanten zijn maar dit betekent dus ook dat 10% onbekenden zijn voor uw vader (CGVS, p. 8-9). Bijgevolg kan iemand met kwade bedoelingen zeer makkelijk uw vader schaden.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u met uw gedrag weinig blijk heeft van een nood aan internationale bescherming. Zo stelt u wel dat u Colombia ontvlucht bent omdat u nood heeft aan internationale bescherming maar echter blijkt dat u na aankomst in Europa eerst nog een maand in Italië bent verbleven. Daarna kwam u naar België waar u nog meer dan anderhalve maand spendeerde alvorens een VIB in te dienen (CGVS, p. 11). Nochtans kan verwacht worden dat u zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming zou indienen na aankomst in Europa indien u werkelijk uw land van herkomst

ontvlucht bent omwille van een gegrond vrees. Met deze vaststelling werd u geconfronteerd en u verklaarde te denken dat u pas internationale bescherming moest vragen nadat uw toeristenvisum verliep (CGVS, p. 11). Echter is het weinig aannemelijk dat u het drastische besluit genomen zou hebben om Colombia te verlaten zodoende bescherming te verkrijgen in het buitenland zonder opgezocht te hebben welke stappen u daar diende te ondernemen. U besloot immers op 31 december 2021 om Colombia te verlaten en vertrok vervolgens pas op 29 juli 2022 (CGVS, p. 4, 11). In deze periode heeft u dus nog heel erg veel tijd gehad om alles op te zoeken met betrekking tot het aanvragen van internationale bescherming. Dat u dus niet wist welke stappen u precies diende te zetten voor uw komst naar België is weinig doorleefd gelet op de door u geschetste situatie. Ook deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees verder op de helling.

In lijn met het voorgaande dient u er trouwens ook op gewezen te worden dat het merkwaardig is dat u ook op uw openbaar profiel deelt dat u zich in België bevindt (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Nochtans kan verwacht worden dat iemand die vreest voor zijn leven niet online zou delen waar hij zich bevindt. Dit gedrag valt evenmin te rijmen met het gedrag van iemand die stelt zijn land ontvlucht te zijn uit vrees voor vervolging.

Wat de door u voorgelegde documenten met betrekking tot uw relaas betreft dient opgemerkt te worden dat documenten enkel verklaringen kunnen ondersteunen wanneer de verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Zo kan, wat de pamfletten betreft (Administratief dossier – Groene map, stuk 4), benadrukt te worden dat het CGVS zich ernstige vragen stelt omtrent het gedrag van de personen die deze neergelegd hebben. Zoals aangestipt is het immers volstrekt onduidelijk waarom zij jullie telkens gewaarschuwd zouden hebben (zie supra). Bijkomend dient dan ook aangestipt te worden dat dergelijke pamfletten door eender wie opgesteld kunnen worden.

De artikels die u voorlegt om aan te tonen dat gepensioneerde agenten gedood werden in Colombia (Administratief dossier – Groene map, stuk 5) wordt niet betwist maar dit heeft echter geen betrekking op uw vader. Uw vader wordt in geen enkel van deze artikels genoemd (CGVS, p. 8). Alsook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader één van de personen is binnen Colombia die momenteel gevisieerd wordt en evenmin zijn er, geloofwaardige, indicaties dat hij plots wel onder de aandacht zou komen te staan van gewapende groepen.

Het document om aan te tonen dat jullie bij het openbaar ministerie geweest zijn in Colombia kan evenmin aanvaard worden als een betrouwbaar document (Administratief dossier – Groene map, stuk 3). Ten eerste betreft het gewoon een klacht, niks meer, niks minder, ten tweede en zoals reeds aangegeven, kunnen documenten enkel verklaringen ondersteunen wanneer de verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Bovendien is het weinig ernstig dat jullie in 2016 een klacht ingediend zouden hebben maar dit na de tweede bedreiging in 2021 niet deden.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausible verklaringen aflegde en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielaanvraag.

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. Zo zijn uw paspoort en identiteitskaart indicaties van uw nationaliteit en identiteit, hetgeen niet betwist wordt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe

vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker voert tevens aan de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stukken toe aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoeker liet optekenen dat hij en zijn familie voor 2016 geen problemen zouden hebben gekend in Colombia, wat mag verbazen, nu uit een door verzoeker voorgelegd document blijkt dat zijn vader reeds was gestopt met werken voor de nationale politie in 2010 en zijn familie 15 jaar op hetzelfde adres heeft gewoond. Bovendien is het bevreemdend dat de guerrillagroepering die achter de bedreigingen zat, zes jaar nodig had om hen te lokaliseren en hen waarschuwingen stuurde via een pamflet;
- (ii) verzoeker is er niet in geslaagd om eenduidige verklaringen af te leggen aangaande de politiebescherming die hij zou hebben gekregen;
- (iii) verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd aangaande de tijdsperiode waarin hij telefonische bedreigingen zou hebben ontvangen van de guerrillagroepering. Bovendien is het opmerkelijk dat men zich niet rechtsreeks heeft gewend tot zijn vader om hem te bedreigen gezien het feit dat zij problemen hadden met de job die hij heeft uitgeoefend;
- (iv) het is niet logisch dat verzoeker en zijn gezin met de dood werden bedreigd en naar Bucaramanga zijn gevlucht, maar na anderhalve week zijn teruggekeerd;
- (v) het is bijzonder onlogisch dat verzoeker sinds de start van de bedreigingen in 2016 – waarvan het pamflet op het adres werd achtergelaten – op hetzelfde adres bleef wonen;
- (vi) het mag verbazen dat verzoeker na 2016 gewoon verder kon gaan met werken en leven in Valledupar;
- (vii) het is onlogisch dat verzoeker geen flauw benul heeft van wie precies achter zijn gezin aanzit nu zij vaker het gezin hebben bedreigd over een periode van vijf jaar;
- (viii) het is opvallend dat verzoekers vader zijn job bij de nationale politie nooit verborgen heeft gehouden en zelfs foto's van de voorkant van zijn woning op een openbaar Facebookprofiel heeft gedeeld;
- (ix) het mag verbazen dat zijn vader nog steeds in Valledupar woont en er tot op heden niets ernstigs is gebeurd met hem;

(x) verzoeker heeft bij zijn aankomst in Europa een maand in Italië gebleven en kwam nadien naar België maar wachtte nog een anderhalve maand alvorens hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend;

(xi) het is opmerkelijk dat verzoeker op zijn openbaar profiel heeft gedeeld dat hij zich in België bevindt;

(xii) de documenten zijn niet van die aard zijn dat ze de appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen;

(xiii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Colombia voor zijn leven en dat hij zich steeds zal moeten verstoppen. Een guerrillagroepering zou immers verzoeker en zijn zus meermaals hebben bedreigd naar aanleiding van de werkzaamheden van hun vader die voorheen voor de nationale politie, bij het anti-guerrilla departement, zou hebben gewerkt.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker als zou hij door een guerrillagroepering in Colombia zijn bedreigd omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader bij de nationale politie, bij het anti-guerrilla departement. Dit naar aanleiding van ongeloofwaardigheden, onwaarschijnlijkheden alsook tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

Zo overweegt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Zo mag het vooreerst ten stelligste verbazen dat u liet optekenen dat u en uw familie voor 2016 geen problemen kenden in Colombia (CGVS, p. 9). Nochtans blijkt uit het door u voorgelegde document dat uw vader reeds gestopt is met zijn werk voor de nationale politie in april 2010 (CGVS, p. 8; Administratief dossier – Groene map, stuk 6) en dat uw familie reeds vijftien jaar, dus sinds 2008, op hetzelfde adres woont in Valledupar (CGVS, p. 5, 10). Dat uw vader pas zes jaar na zijn pensioen, in 2016, problemen kreeg is enigszins opvallend. Echter hetgeen nog minder steek houdt is de vaststelling dat degenen die uw familie viseren jullie eerst waarschuwd door middel van een pamflet (CGVS, p. 9). Indien uw familie werkelijk gevisieerd wordt omwille van uw vader zijn werk destijds dan kan er vanuit gegaan worden dat, indien het werkelijk een guerrillagroepering is die achter de bedreigingen zit, men op zijn minst zes jaar nodig gehad heeft om jullie te kunnen lokaliseren (CGVS, p. 9). Dat zij jullie dan weliswaar achter al die jaren eerst zouden waarschuwen zodat jullie voorzorgsmaatregelen konden treffen raakt kant noch wal (CGVS, p. 11-12). Mocht men uw vader willen schaden dan zou het logischer geweest zijn mocht men jullie geen waarschuwingen sturen. Indien men jullie waarschuwt, zoals hier het geval blijkt te zijn, dan kan verwacht worden dat er ook wel een eis gesteld zou worden of een manier zou worden aangeboden zodat jullie niet gedood hoefden worden. Echter blijkt niet uit de inhoud van de documenten, noch uit uw verklaringen, dat dit het geval is (CGVS, p. 9; Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Het Commissariaat-generaal is dan ook van oordeel dat deze vaststelling alvast een eerste smet werpt op de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar een ambtsbericht aangaande Colombia van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2022 over kenmerken van de huidige guerrillabewegingen. Hij stelt dat het bevreemdend is dat het CGVS, die over dezelfde informatie beschikt, in de bestreden beslissing vermeldt dat het kant noch wal zou raken dat hij en zijn familie eerst gewaarschuwd zouden worden zodat ze voorzorgsmaatregelen zouden kunnen treffen in plaats van hen onmiddellijk te vermoorden.

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Verzoekers verwijzing naar algemene

informatie aangaande de werking van guerrillabewegingen is niet afdoende nu verzoeker deze informatie op zijn persoonlijke situatie dient te betrekken, *quod non in casu*.

3.3.4.4. De commissaris-generaal stelt verder dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende de geuite bedreigingen door de guerrillabeweging. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht geconsidereerd wat volgt:

“Verder stelt het CGVS zich ernstige vragen omtrent de geuite bedreigingen. Zo is het immers erg opmerkelijk dat men niet rechtstreeks uw vader bedreigde met de dood maar daarentegen uw zus en u bedreigde (CGVS, p. 9, 10). Nochtans kan verwacht worden dat ze uw vader rechtstreeks zouden bedreigen aangezien degene die achter jullie zitten een probleem hebben met de vroegere job van uw vader (CGVS, p. 9).”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift de verklaringen die hij heeft afgelegd bij het CGVS en meent dat dit een voldoende antwoord biedt op het motief van de bestreden beslissing.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker zich met dit betoog in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig, of onwaarschijnlijk bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit betreft geen dienstig verweer en verzoeker kan hiermee dan ook geen gegronde vrees voor vervolging aantonen.

3.3.4.5. Voorts considereert de commissaris-generaal op goede gronden het volgende:

“Voorts is het merkwaardig dat u samen met uw gezin vluchtte naar Bucaramanga omdat de politie jullie niet kon beschermen in Valledupar. Dat jullie toen weliswaar al besloten om reeds na anderhalve week terug te keren naar Valledupar omdat jullie daar werk hadden is weinig logisch (CGVS, p. 7, 10). Er kan immers verwacht worden dat als jullie met de dood bedreigd worden en effectief de stap zetten om te vluchten naar een andere stad binnen Colombia dat jullie daar langer zouden blijven dan anderhalve week. Ook deze vaststelling doet de wenkbrauwen fronsen aangaande uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde problemen.”

Verzoeker verwijst naar een passage in het “Algemeen Ambtsbericht Colombia” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2022 waaruit zou blijken dat zijn vrees voor vervolging terecht is, zelfs al is hij teruggekeerd zoals zoveel andere personen door een financiële noodzaak.

In dit verband verwijst verzoeker echter naar algemene informatie zonder deze elementen *in concreto* aannemelijk te maken, wat niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker laat daarenboven na om inzake het voorgaande verdere en concrete duiding te verstrekken. Hij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar een financiële noodzaak, zonder dit te staven of te concretiseren.

3.3.4.6. In de bestreden beslissing wordt voorts terecht het volgende overwogen:

“Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u met uw gedrag weinig blij heeft van een nood aan internationale bescherming. Zo stelt u wel dat u Colombia ontvlucht bent omdat u nood heeft aan internationale bescherming maar echter blijkt dat u na aankomst in Europa eerst nog een maand in Italië bent verbleven. Daarna kwam u naar België waar u nog meer dan anderhalve maand spendeerde alvorens een VIB in te dienen (CGVS, p. 11). Nochtans kan verwacht worden dat u zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming zou indienen na aankomst in Europa indien u werkelijk uw land van herkomst ontvlucht bent omwille van een gegrond vrees. Met deze vaststelling werd u geconfronteerd en u verklaarde te denken dat u pas internationale bescherming moest vragen nadat uw toeristenvisum verliep (CGVS, p. 11). Echter is het weinig aannemelijk dat u het drastische besluit genomen zou hebben om Colombia te verlaten zodoende bescherming te verkrijgen in het buitenland zonder opgezocht te hebben welke stappen u daar diende te ondernemen. U besloot immers op 31 december 2021 om Colombia te verlaten en vertrok vervolgens pas op 29 juli 2022 (CGVS, p. 4, 11). In deze periode heeft u dus nog heel erg veel tijd gehad om alles op te zoeken met betrekking tot het aanvragen van internationale bescherming. Dat u dus niet wist welke stappen u precies diende te zetten voor uw komst naar België is weinig doorleefd gelet op de door u geschetste situatie. Ook deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees verder op de helling.”

Verzoeker betoogt dat een verzoek om internationale bescherming niet kan worden geweigerd enkel en alleen omdat het verzoek laattijdig ingediend werd en verwijst in dit verband naar artikel 10.1 van de richtlijn 2013/32/EU Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) waarin wordt bepaald dat lidstaten ervoor zorgen dat verzoeken om internationale

bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan.

De Raad meent echter dat verzoekers houding, waarbij hij eerst een maand in Italië verbleef en pas anderhalve maand na zijn aankomst in België een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, alleszins een aanwijzing bevat dat hij niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming verzoekt, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Bovendien moet de bestreden beslissing als een geheel worden gelezen. De Raad wijst erop dat uit het geheel van de hierboven geciteerde motieven niet blijkt dat het verzoek om de internationale bescherming als vluchteling werd afgewezen louter omdat het door de verzoeker laattijdig zou zijn ingediend.

3.3.4.7. Voor het overige volhardt verzoeker in zijn uiteengezette vluchtmotieven en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, wat geen dienstig verweer is en waarmee verzoeker dan ook niet de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing kan ontkrachten.

3.3.4.8. De volgende motieven laat verzoeker ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt: (ii) verzoeker is er niet in geslaagd om eenduidige verklaringen af te leggen aangaande de politiebescherming die hij zou hebben gekregen; (iii) verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd aangaande de tijdsperiode waarin hij telefonische bedreigingen zou hebben ontvangen van de guerrillagroepering. Bovendien is het opmerkelijk dat men zich niet rechtsreeks heeft gewend tot zijn vader om hem te bedreigen gezien het feit dat zij problemen hadden met de job die hij heeft uitgeoefend; (v) het is bijzonder onlogisch dat verzoeker sinds de start van de bedreigingen in 2016 – waarvan het pamflet op het adres werd achtergelaten – op hetzelfde adres bleef wonen; (vi) het mag verbazen dat verzoeker na 2016 gewoon is verder kunnen gaan met werken en leven in Valledupar; (vii) het is onlogisch dat verzoeker geen flauw benul heeft van wie precies achter zijn gezin aanzit nu zij vaker het gezin hebben bedreigd over een periode van vijf jaar; (viii) het is opvallend dat verzoekers vader zijn job bij de nationale politie nooit verborgen heeft gehouden en zelfs foto's van de voorkant van zijn woning op een openbaar Facebookprofiel zou hebben gedeeld; (ix) het mag verbazen dat zijn vader nog steeds in Valledupar woont en er tot op heden niets ernstigs is gebeurd met hem en (xi) het is opmerkelijk dat verzoeker op zijn openbaar profiel heeft gedeeld dat hij zich in België bevindt.

3.3.4.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij voorlegt, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.11. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van

landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Met zijn verwijzing naar Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken "Algemeen Ambtsbericht Colombia" maart 2022, voert verzoeker evenmin concrete of dienstige argumenten aan die deze motieven kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen.

3.3.5.3. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET